

מערך שיעור בנושא בריונות והומופוביה:

השיעור הוכן ע"י מעיין כהן-אייל

פתיחה

- נראה סרט: "מאויימים" (45 דקות). קישור לסרט:
<http://mtv.walla.co.il/episode/bullied/>

גוף השיעור

- ננהל דיון פתוח בהקשר לסרט (15 דקות) וננחה אותו בעזרת השאלות הבאות:
 - אחרי הצפייה בסרט- מישהו רוצה לשתף אותנו בתחושות, רגשות ומחשבות שעברו לו בראש?
 - מה מביא אותנו לשפוט אדם מבלי להכיר את האדם הנשפט מקרוב?
 - מדוע לדעתכם אנחנו נטפלים לאנשים שההנהגות שלהם/ המראה שלהם/ הנטייה המינית שלהם היא לא כמו שלנו? האם זאת סיבה להתנהג אליהם בצורה אחרת מאנשים שמתנהגים כמונו?
 - מה מניע את הבריונים להיטפל לילדים מההתחלה? אתם חושבים שזה נובע מכך שהם בעצמם חסרי ביטחון?
- נצייר שמש אסוציאציות על הלוח כשהמילה שבתוך העיגול היא המילה "הומו" ונרשום את האסוציאציות של הילדים בכיתה מסביב. לבסוף נכתוב על הלוח את ההגדרה האמיתית של הומו.
ההגדרה: הומוסקסואל- אדם הנמשך מינית ורגשית אל בני מינו.
נשווה את מה שהילדים העלו באסוציאציות להגדרה ונסביר להם כמה דעות קדומות וסטיגמות נכנסות למוח הילדים עוד בגיל קטן ובלי שאנו מודעים לכך. (5 דקות)
- נחלק את הקבוצה לשתי קבוצות ע"פ המין- בנים ובנות. כל קבוצה תקרא ותחשוב על כמה נקודות שמצינות בדפים ותדון בהם. בסוף כל קבוצה תבחר ראש קבוצה שיציג את המסקנות של הקבוצה לכולם. (25 דקות)

סיום

- ננהל דיון מסכם עם התלמידים (15 דקות) ע"פ השאלות המנחות הבאות:
 - איך אתם חושבים שמרגיש ילד שחי בהכחשה עצמית כתוצאה מפחד מתגובת החברה על מי שהוא באמת?
 - האם לדעתכם המאבק של קהילת להט"ב זכה להצלחה? באמת קיים השינוי? על מה עוד יש להיאבק?
 - למה אתם חושבים שזה נחשב נושא מאוד רגיש לדיון בכל החברות בעולם?
 - האם גם אתם הרגשתם פעם כלפיכם יחס מפלה בשל צבא עורכם, המוצא שלכם או כל רקע אחר? לדעתכם, האם יש קשר בין אפליית הומואים ולסביות לסוגי אפלייה אחרים?

- מה לדעתכם, ניתן לעשות? האם זו תופעה שנגזר עלינו לחיות איתה, או שאפשר וצריך גם לעשות משהו?
- איך אנחנו כתלמידים בבתי הספר בישראל יכולים לגרום לשינוי בתופעות הבריונות וההומופוביה?

- נסכם בעצמנו (2 דקות):

שכל אחד יחשוב עם עצמו על כל מה שדיברנו עליו היום. תנסו לחשוב עם עצמכם: במה אתם יכולים להשתנות כדי להפסיק את התופעות הללו? האם אתם מצטערים על דברים מסויימים שעשיתם עד עכשיו כי לא ידעתם מה יהיו ההשלכות שלהם? מה עשיתם עד עכשיו ומה תעשו אחרת?

לבנות:

בכיתה ו הכל התחיל.. התחילו שמועות ריכולים, עשו עלי חרם.. הייתי לבד, ילדים היו מדברים איתי בסוד, היו לי מעט חברות, כולן נטשו אותי כדי להישאר "מקובלות". בכיתה ז חשבתי שזו התחלה חדשה שאני אוכל לשנות הכל. התלבשתי שונה התנהגתי שונה, העמדתי פנים שאני מישהי אחרת כדי שיאהבו אותי כדי להיות שייכת. הכרתי אנשים, אבל הם לא היו נחמדים. ריכלו עלי הפיצו עלי שמועות שקרים סיפרו את הסודות שלי לאט לאט גיליתי שרוב הילדים הם בכלל "חברים". כולם אמרו לי שהשנתי שאני מכוערת שמנה טיפשה הם הכאיבו לי ואני אמרתי להם את זה אבל הם בחרו להתעלם. הם לא היו חברים אמתיים הם סיפרו את הסודות שלי. מסוף כיתה ז, שהתחיל השינוי והתחלתי לסבול הפסקתי להגיע לבצפר, ישבתי בבית ימים. לא הלכתי לבצפר לא גלשתי באינטרנט התנתקתי מהעולם. לא רציתי קשר עם אף אחד נכנסתי לדיכאון. חתכתי את עצמי פגעתי בעצמי והבצפר התחיל לאיים שיעיפו אותי. שלחו אותי לפסיכולוגים והתגלו אצלי בעיות בריאותיות. עכשיו אני לוקחת כדורים. בכיתה ח זה המשיך לא הגעתי כעסו עלי הזמינו את ההורים לשיחות, איימו שיעיפו צרחו צעקו. הגעתי לשבוע כל כמה חודשים ובאותם ימים שהגעתי רק דיכאו אותי יותר. זה שלא הגעתי חיזק אותם הם המציאו סיבות למה אני לא מגיעה. שאני בהריון שאני מתה שאני בבית משוגעים. הם לא הפסיקו לצחוק.. גיליתי שאני ביסקסואלית ורציתי לשמור את זה בסוד אבל התחילו שמועות בגלל חברה שסיפרה סוד והוציאו אותי מהארון. כולם התרחקו ממני אם הייתי הולכת במסדרונות היו מתרחקים ונצמדים לקירות "כדי לא להידבק". הייתי יושבת לבד. הייתי נכנסת לבצפר והיו צורחים קללות כולם ומצביעים עלי. התחיל חרם חדש הם הרביצו לי הם פגעו בי זה כאב הייתי חוזרת ובוכה בוכה שזו מי שאני מצטערת. ניסיתי להתאבד, זה לא הצליח. ההומופוביה והבריונות המשיכו. נכנסתי לדיכאון שלא יכולתי לצאת ממנו. כשהפכתי להיות הקורבן, לא ידעתי למה אני נכנסת. כיום אני יודעת שאני בחיים לא אצא מזה.

נקודות למחשבה ודיון:

- הייתן עוזבות את חברה שלכן כדי להיות "מקובלות" יותר?
- אם הייתן נמצאות איתה בשכבה- הייתן משתפות פעולה עם החרם שאירגנו עליה? אם לא, מה הייתן עושות?
- חרם נחשב סוד? הייתן מספרות זאת למישהו מבוגר? לעומת זאת הייתן מוציאות בכוח מהארון ילדה בלי שהיא עושה זאת מרצונה? נמקו.

לבנים:

הוא מרגיש את זה. הוא מרגיש את זה בלב שלו. כשהוא עובר לידו הלב שלו פועם בקצב לא סדיר, הוא יודע בתוכו שזה זה, שליד הידידות שלו הוא לא ככה. "בוא לפה יהומו" הוא שומע את אחד הילדים צועקים לעברו. הוא יודע שזה מי שהוא – שהוא באמת הומו, אבל הוא לא אומר את זה. הוא מסכל לרצפה בתקווה שלא ישימו לב לכך שהוא מסמיק. "יקוקסינל" הילדים בחוץ צועקים אחד על השני. הוא מתפוצץ מבפנים. אבל נמאס לו לשתוק. הוא הולך לכיוון הילד הזה, שהוא מרגיש אליו דברים חזקים כל כך והולך לצד לדבר איתו. 'אני אוהב אותך' הוא אומר אומץ ומוציא את מה שיושב לו על הלב. והילד? הילד הסתכל עליו, צחק וברח. הוא כל כך נפגע. אבל לא הראה את זה לאף אחד. הוא חזר לכיתה. על הלוח היה כתובות ענקיות 'קבלו את ההומו במחויבות כפיים סוערות', על השולחנות היה כתוב שהוא הומו. על הדלת של הכיתה ציירו אותו מתנשק עם בנים וכתבו 'אהבה של חולי נפש'. כל מה שהוא ראה היה רק שחור בעיניים. הוא יוצא מהכיתה כשהדמעות כבר מציפות לו את העיניים. הוא נכנס לתא השירותים, נועל את עצמו. הוא בוכה.. הוא לא מבין, מה הוא לא עשה בסדר? למה הוא מרגיש ככה? למה דווקא לו מתנהגים ככה? הוא יודע בתוכו, שהוא בדיוק כמוהם. שהוא אותו בנאדם שהם התחברו אליו. רק נמשך לבנים – זה הכול!

כשהוא חוזר הביתה הוא הולך לחדר, שוכב במיטה, מנסה לישון. הוא לא מצליח להירדם. הדבר היחיד שהוא חושב עליו זה על מה שקרה לו. הוא מחליט שהוא לא יכול להסתיר את זה יותר. 'אמא אני צריך לדבר איתך' הוא אומר והולך בצעדים כבדים לסלון. האמא שדואגת לבנה מתיישבת ומחכה שיפתח את פיו. "אני הומו" הוא אומר ומחכה לתגובה. העיניים של האמא מתמלאות דמעות, 'אתה מה?' היא מנסה לשמוע שוב כדי להיות בטוחה ששמעה נכון. "אני הומו" הוא חוזר על דבריו. הדלת נפתחת ואבא נכנס הביתה. הוא רואה את אמא מכוסה דמעות כולה והוא יושב מקופל. "מה קרה פה?" אבא שואל 'אני הומו' הוא אמר. "אני לא רוצה לראות אותך יותר" הוא צועק. "צא לי מהבית ואל תחזור! חולה נפש"!

נקודות למחשבה ודין:

- איך אתם חושבים שהילד מרגיש כשהורים שלו מסרבים לקבל אותו כמו שהוא?
- אתם חושבים שהוא אמיץ? באיזה מקרים רואים את האומץ שלו?
- אם הייתם במקומו- מה הייתם עושים אחרי התגובה של אמא ואבא?